

საქართველო

საქართველოს მფარველთა კავშირის უძველესი გაზეთი

პარასკევი, 88 (2817)

გაზეთის მფარველი:

20 სექტემბერი, 1991 წ.

ფასი 40 ლა.

მღელვარე დღეების ქრონიკა

მღელვარე დღეების ქრონიკა
მე-2 მხ.

ნუკრი მიხანაშვილი
ლაშქარცხელი
საქართველოს უკვდავი მებერი
მე-3 მხ.

ბასარიონ გუგუშვილი:
„აღღებება ძველი ფასეულობები“
მე-4 მხ.

მანანა ჩიბიშვილი
ახალი ლექსები
მე-5 მხ.

სოლომონ დეურსანაშვილი
ისები
მე-6-7 მხ.

თენგიზ ბუანიჩაძე
მცირე პროზა ანუ
მსიხარული ჩანაწერები
მე-8-9 მხ.

დავით მუხლავაძე
ბერიის დანაშაულებრივი მოქმედება
მე-10-11 მხ.

დასაწყისი

დასასრული

როგორ ვაპყრობ

ანათებს ღრუბელს
მინაველულო სათელი მთვარის,
ყვავილო ნორჩი
ზეცად მიაქვს ქარიშხლის ვერავს...
შენ ვით გაბადე,
მიუხურე სიყვარულს კარი,
შენ ვით გაბადე,
აარილე ვახაფხულს მწერა.
და ახლა, მკერდზე
სისხლიანი ჭრილობის ფეთქვას
დაპყურებ ღმობთ,
საწყურთოზე განა თუ მღერობთ,
ო, სიყვარული შევინერმამ,
სასტიკმა ღმერთმა,
რა დაუნდობლად,
რა უწყალოდ იძია შური.
არავინ უწყის,
უკვდავება მანაირ წყლულის
არს დაგვირდება,
სამერმოსოდ ან არს გიქადის...
და თოვლის ცივი არტახებით
შემკრთალი სული
განფენილია სივრცეში
ცისკრით-ცისკრად,
ველარ დაპყრობნის შენს ღამეებს
ვირანი შველად,
გარდის ფურცლებზე
აიასფერად ბრწყინვალეებს ნამი,
შენ ახლა იცი,
ამ წუთებად ყოველი ღირდა,
ღირდა ზამთარც
მონატრებდა ასეთი წამის.
ატმის ყვავილით დაითულს
გადიდებენს ქარი
და ცხე ტრეებს
ცხელ სუნთქვას და
ნაკვალევს ფერადს...
როგორ გაბადე,
მიუხურე სიყვარულს კარი,
როგორ გაბადე,
აარილე ვახაფხულს მწერა.

ოღონდ ფრთები გადამირჩანს

მუხლის ძირას ცეცხლი მეწყვას,
თამამი და უცხოდ მიერად,
ბაგეს კეალო მირუჯადეს,
გულ-მკერდის მიკონიდეს ალი.
მაინც არას ვინაფხვლებდი,
არც ცრემლს ვაჩვენებდი ბინდებს,
ოღონდ ფრთები გადამირჩანს,
ოღონდ შენსკენ ვადმოვფრინდე.

სიყვარულია მარადი

შორს ღრუბლებით ირევა
გადაზნეილო ღვლი,
ღმი რა მალე ილგვა,
რა გვიან შრება ცრემლი.
და თუმცა სისხლი გადადგის,
გახარება ცრემლების ბუთო,
სიყვარულია მარადი,
სიძულელია — წუთი.
ნუ სჩივი ჩამტრალ იმედებს,
შენს გზას სხვა ქარი უქრის...
სიკეთის ღმერთი იმეტებს,
ბოროტს ეშმაკ ვგნუქნის.
ღრუბელს ქარები ბურღავენ,
შენ ავი ელდით ნუ თრთი,
სიყვარულია უკვდავი,
სხვა დახარჩენი — წუთი.

როგორც ღვლებს დროს

როგორც ღვლებს დროს
ბოთოქარი ტალღები ზღვისა,
ფერები,
სულის იღვწილი უფსკრულებიდან,
ჩემს ბაგეებზე
კვლავ შენს სახელს
გამორიყვავენ.

ასაღმცინის ბაზარი

ამ გზაზე შოშია კვლავ შემაყვინა,
ქარს, ვით საყურისს,

ანანა რიტოზილი

ახალი ლექსები

მიაქვს მერდინი...
ცოცხლებდა სისხლში მურვან-ყრტეს
სიონმა
და ცხენია ფურცა ჭალა-ღვინის.
ქრის თუ...
მაღლევან კაბას ფაშები,
მრუმ ღიბის მალავს ფარეშის ლინდი
და შიშველ მკერდზე ხანგამოშვევით
სიტყვების მწველი აღმური ამისი.
ვირ ახალციხის.
სტუმარი მასლოას.
გავცეკვი ბაზარს უწინაურ ღელვით
და ვგრძნობ,
ჩემს ღაწვებს რომ ეწვის ახლაც,
აქ გაყიდულთ ქალწულის ცრემლი.

მე ხომ ამისთვის გამოვბედე
უღარიბ ტყვრით
მე ხომ ამიტომ მისარია
ცრიატი ღლოც.
შენ კარგად იცი,
ჩემს ცად ხან რა სასტიკად ელავს,
მეც ვიცნობ შენს სულს
მარტოობის შენში და კირით,
და მხოლოდ შენთან
იხსნის სული
საჭურველს ყველას,
ხან ეფვის ანთებს,
ხან უმწუო ბავშვებით ტრის.

შალე ლარაზისის მინახულა

თუმცა ცხრა დღეს ვიპარებულე,
ცხრა დღეს ვიდექ მუხლზე ლოცვად,
ვერც ლარაზისს ვხსოვს,
ველარც ცხნობრა ვამოცა,
ვერც აყვირე ჭაღვლოდ თქვრანს,
ვერც მგლოვად კუდის ქეცინს...
შენ ხომ ჩემი ცრემლის გვრავა,
შენ ხომ ჩემი სული იცი.
ცაზე მთვარის ვარდ ყვავის,
ღღარ უფთხის გული ავღარს,
სიჭაბუქის თქრის ზევი
სულ ბუზსავით დანიავდა.
სისხლსანადი ყორნის ხმები
წუნოს ვეღარ მიმითოვებს,
არც ამ მინდრებს დავესნენბი,
ვერც იმ ტარანს მივატოვებ.
ჩემს ხოფაში ვიპარებულე,
ჩემს კაბეში ვიტყვი ლოცვებს,
მაღე ლარაზისს ვინახულე,
მაღე ცხნობრა ვამოცენს.

დავხვდით

მე აღარ ვისმენ,
ნუ მტყუვი, რა გესურს,
ველარ ვყუყუბი
შენს ბიძს და ქილიკს,
ვემშვიდობები
მისსანე წარსულს,
იქით მიბადე
სუყველა ბილიკს.
ყოველი ვერად ვათავადეს ბარემ,
მძიმე ურდულით
მეღე ჰომეარს კვეტავ,
მავრამ ერთბაშად მიჩიქოლე კარვებ,
რომელი ცრემლი მისწივის ნეტავ?!

და მცოდნე მუნთა

ბორენა ჩაქვლიანს

ამოლის მთვარე, საყვარელო,
ამოლის მთვარე,
და შორ ვარსკვლავებს დაიქარავს
უბეჭე ღვლე,
მე გავისენებ
გაოცებით ვახლილო თვალებს
და ვახაფხულზე
უყვავილოდ დარჩენილ ხელებს.
ვასცილდა ნაპირს,
თვალს მიპყრდა სულ ბოლო გემი,
ღირდა იქ მოცდა?
ბოლოს აღბათ უფალი განსჯას...

აპა, ყოველი ანათრითალი
სულისა ჩემის,
პულის მნასავით
შენს მუხლებთან ჩაეშალე ტანჯვით.
არ განმიკითხო!
განმითხავი სხვაც არი ბევრი,
სალბუნი დამიდა,
იარები მომზანე ფრთხილად,

ამაყება

მინდა, ჩამოვდე ამ კბეზე
მათხოვრის გვერდით
მარტოულ ჩრტებით დავისვენო
მუხლებზე მუხით
და ამგლო-ჩამგლოვს,
უცნობ-ნაცნობს
მუდართი ვთხოვო:
„ღვთის გულსათვის,
გაიმეტეთ კეთილი სიტყვა!“

ნუ დამიბრძობი

გაღმობინდაც ის თვალით
კუდის მწირი ვიხი,
ველც თეთრის
გამწარებით რომ ჩაპხრავს ლგამს,
მე გავისენებ
მონატრებულ ქრუანტელს ცეცხლს.
მე გავისენებ იმ სიმღერებს
შორსა და მაილას.
ტყემლის ყვავილებს
გულწითელა ჩრტები ენკენ.
კუშინ არ იცი,
ამ რტოებს რომ გრიგალი რეგდა...
შენ სიყვარულის მონატრების
მოწყადე ჩემსკენ,
მე გავერბოდი
მარტოობის საშინელ სევდას.
ხევის ჭრილობებს,
ქარი ღრუბლის ნაფლეთებს ჩასჩრის
და უფსკრულებს ამოკენისას
არეს მოთვენს...
გემუდარები,
ნუ მპირდები ჩინსა და მაჩინს,
ნუ დამიბრძობი
სიყვარულის ვარდა ნურაფერს.
ჩამიდე ხელი,
მოამტარე ვალობით ზეცა,
შეგბით ითითოლებს ჩემს ბაგეზე
ხმები მათს...
ტანთ აბრეშუმის სამოსელი
არც როდის მეცვა,
მავრამ სულს ჰქონდა
სინატრე დიბა-ატლასის.
შორს სიმღერებდა გადატყვდა
ღორწყამის ღრით
და ვნებთ კოთება
ვერცხლოსფერი პირბადე მთვარის...
და ქართლის ცახე
ვილწვადებით მიტყარავ წერო,
მიტყარავ წერო —
სიყვარულის ქათათა ვგარი.

სინარული მოიგონე

წუთისოფლის ცხარე თონე
თუ ჩაგიყვავს ყველა გუნდას,
შენ სიცილი მოიგონე,
ცრემლის რა მოგონება უნდა.
ვარდისფერი სიხვედრე ატემებს
მარგალიტრ,
განა მინა,
ხამი შალი მოინატრე,
ეთომბ სტავრა მოეწყვინა.
ხან მანსარის გთხოვენ ყირას,

ხან შეშლილის კაბით ფრიას,
ვინ გუძლო სხენარად
ამ მსაწუთროს შთოთვატრიას.
გული მეგბით მოიღონე,
გველცეს ჯავრის მგელი თუნდა,
სინარული მოიგონე,
დაირს რა მოგონება უნდა.

მამის ხალატი

შვაიმინსგან ვაცრეცილო,
ვარდაცელოლი მამის ხალატი
ქილია ბოძზე
და შეშლილი რომ გვერდით გავუცილო.
ისე ჩემს ღმერთს შეიკანკალავს,
რომ ამჟვარიღ ვგრძნობ,
ჩრტოების თავზე ხელის ვადასმა.
ჩვენი ალტრის,
გულში ჩაეკრა,
ვით ენატრება.

ხელო ენებ განქრეს ღრუბელი.
ქარმა ნისლები აბიოს,
ჩემს ლსკუმბინა ბლიკზე
ცხრავან დანთოს ვკარიო,
უღვამა დამდვს მარჯვენა,
შეუბლე დამსახოს ჭკარიო,
მე შენი დარდი არ მქონდეს,
შენ ჩემთვის ჩანდე მდნარიო.

ნამშობს მარტო ელვა-მებთან
რა უღვთო საქმე მჭირდა, —
სულ ეკეთილ მტერი შემხვდა,
ხმლის მოქნევედ არა ღირდა.
ისეც ეს ცა მაიმედეს,
გუშინ ფრთა რომ დაეატოლი,
მოვალ, ღმი გაიმეტე,
წავალ, ცრემლი გამაყლო.
ქარი მთაში ნისლებს გრეხდა,
გული ბოლბით განაპირდა —
სულ ვგებთ დარდი შეხვდა,
ეთრ ტირილად არა ღირდა.

გაზაფხული

ოი, რა ყოფით,
რა ყიფითი და თქარათქორით
შემაკუნა ვახაფხულმა მუწავე ტიკი,
ყოველი სხივი მწველი მზისა —
შუბია მისი,
კვირტუბი — ნაღმი,
სატყვარი — ბალახის ღერი
და ყველა ია
ზედ გულზეა დამიხნებულო-
მე ქ შეუგულ მინდობრე ვღგავარ
უიარაღო, უსაჭურგლო
და აღარ ვიცი,
სათი წაიფი,
სად ვამაქვო,
სად ვაღვიგეწო,
წაგებულ მიაქვს თავიდანე
სუყველა ომი.

